

„Svět potřebuje vaše světlo“

Starší Alan T. Phillips, Anglie

Územní sedmdesátník

Starší Alan T. Phillips

V časech temnoty, zmatku a nejistoty se obracíme k tomu jedinému pravému zdroji světla, naděje a pokoje. On se pro nás stal příkladem tím, že miloval druhé a sloužil jim, a dal nám za úkol, abychom činili totéž. Zatímco ho následujeme, uzavíráme smlouvu, že budeme celý život pomáhat těm, kteří jsou v nouzi, a že budeme vydávat svědectví o Kristu.¹

Těsně před vypuknutím druhé světové války evakuovala Národní galerie v Londýně tisíce významných obrazů do Walesu, aby tam byly bezpečně uchovány.² Široká veřejnost však naléhala na vládu, aby některá díla vrátila zpět do Londýna, a tak bylo rozhodnuto, že každý měsíc bude pro veřejnost vystaven jeden obraz za účelem pozvednutí morálky. Dopis otištěný v deníku 'The Times' v lednu 1942 uvedl toto: „Vzhledem k tomu, že tvář Londýna je v těchto dnech zjizvená a potlučená, potřebujeme více než kdykoli předtím vidět krásné věci.“

Prvním 'obrazem měsíce', který si lidé vybrali, byl *Noli me Tangere* („Nedotýkej se mne“) od italského malíře Tiziana.³ Jeho obraz znázorňuje okamžik, kdy se vzkříšený Kristus zjevil Marii Magdaléně. Jelikož po Jeho smrti nachází hrob prázdný, mylně se domnívá, že se jedná o zahradníka a úpěnlivě ho prosí, aby jí řekl, kam odnesl Kristovo tělo. Když na ni promlouvá, rozpoznává Jeho hlas a uvědomuje si přitom Jeho pravou identitu: je jejím Spasitelem a „Mistrem“.⁴

V tomto roce jsme svědky velkých nepokojů. A tak stejně jako Tizianova Maria se i my můžeme ocitnout v situaci, kdy budeme hledat Spasitele. President Nelson nám připomíná, že Ježíš je světlo, které svítí v temnotě.⁵ Spasitel své učedníky učil: „Kdož mne následuje, nebude chodit v temnotech, ale bude mít světlo života.“⁶

Jedním ze způsobů, jak můžeme následovat Spasitele, je dodržovat svou smlouvu, že budeme pomáhat těm, kteří jsou v nouzi. Když prorok Alma učil o smlouvě křtu, řekl, že máme být „ochotni nésti si navzájem břemena svá, aby byla lehká“ a „ochotni truchliti s těmi, kteří truchlí“ a „utěšovati ty, kteří mají útechy zapotřebí“.⁷

Spasitel je naším nejlepším příkladem služby. Bez ohledu na těžkosti, hrozby a pronásledování, kterým čelil, „chodil, dobře čině“. Svou pozemskou službu trávil tím, že žehnal, sloužil a pomáhal druhým. Usmíření Ježíše Krista bylo samo o sobě nadpozemským projevem lásky, oběti a služby lidstvu. „Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své.“⁸

Tomuto však naneštěstí svět neučí. Učí nás, že se máme starat především o sebe, že štěstí spočívá v nakupování, v konzumním způsobu života, ve chvále a uznání od vrstevníků.⁹ Spasitel pro své učedníky navrhl velmi odlišnou cestu. Na Jeho cestě se méně zabýváme tím, abychom něco „měli“, a více se zaměřujeme na to, abychom něčím „byli“. Konkrétně nám dal

pokyn, abychom byli milující, laskaví, odpouštějící, milosrdní, trpěliví, pokojní, mírní, vše snášející a pokorní. Jeho pokyny se příliš nezaobíraly tím, jak si máme zachránit život. Místo toho nás vyzval, abychom se „ztratili“ v láskyplné péči o druhé.

Ježíš Kristus strávil svůj čas tím, že sloužil a žehnal všem, a my, jako Jeho učedníci, jsme vybízeni, abychom činili totéž. Spasitel řekl: „Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“¹⁰

Příležitosti ke službě druhým jsou neomezené. Službou může být i něco tak jednoduchého jako úsměv nebo laskavé slovo. Čas, kdy nasloucháme druhým. Projev pozornosti, obzvláště vůči těm ve vaší obci, kteří mohou být přehlíženi, zapomenuti, sociálně izolováni nebo kteří se ocitli na okraji společnosti.

Služba žehná druhým, ale žehná také nám, a to významnými a smysluplnými způsoby. Může nám pomoci pocítovat lásku, kterou k nám Bůh chová, a také nás zbavit starostí, obav, úzkostí a pochyb.¹¹ Prosté a běžné skutky služby jsou projevem naší lásky k Bohu a k druhým. Starší Uchtdorf řekl: „Když skutečně chápeme, co to znamená milovat tak, jako Ježíš Kristus miluje nás, zmatek se vytrácí a naše priority jsou v pořádku. Naše služba jako učedníků Krista je radostnější. Náš život nabývá nového významu. Náš vztah k Nebeskému Otci se prohlubuje.“¹²

Dovolím si navrhnout tři výzvy, které bychom mohli my všichni zvážít.

1. Upokojte se. Ježíš Kristus je světlo, které svítí v temnotě.
2. Buďte světlem. Můžete být světlem u sebe doma, v rodině a v obci, zatímco celý život pomáháte těm, kteří jsou v nouzi, a vydáváte svědectví o Kristu.
3. Čiňte dobro. Prosté skutky služby přinesou radost, naději a pokoj mnohým lidem.

Ježíš Kristus je světlem, o které usilujeme v časech temnoty, zmatku a nejistoty. On každého z nás vyzývá, abychom se stali světlem světu. Někdo z těch, které známe, je v nouzi; někoho z těch, které známe, můžeme pozvednout a posílit. Právě k tomuto dílu jsme byli povoláni. Je

to Jeho dílo. Když ho budeme vykonávat, objevíme svou pravou identitu jakožto dětí milujícího Otce v Nebi. ■

POZNÁMKY:

1. President Henry B. Eyring, 'Podtež ke mně', duben 2013.
2. Letter from London: Art During Wartime by Ben Street, Art 21 Magazine, 23 September 2008.
3. The National Gallery; Picture of the month, October 2019: Noli me Tangere.
4. Jan 20:14–18.
5. President Russell M. Nelson, 'Seven truths that have power to transform your life and others', Orlando Florida, neděle 9. června 2019.
6. Jan 8:12.
7. Mosiáš 18:8–9.
8. Jan 15:13.
9. Erich Fromm, 'To have or to Be', 1976.
10. Jan 13:35.
11. Starší Patrick Kearon, 'Charakteristický rys Pánovy pravé a živé Církve', celosvětové zasvěcující shromáždění pro mladé dospělé, 6. května 2018, Brigham Young University–Idaho.
12. Starší Dieter F. Uchtdorf, 'Láska Boží', říjen 2009.

k nějakému cíli, ale soustředím se při tom pouze na fyzické okolnosti svého života, které většinou v danou dobu probíhají jinak, než bych si přál. Potom mohu pociťovat zklamání a zmatení z toho, že mé plány života jsou vysněny nějak, ale skutečnost je úplně jiná.

To, co v danou chvíli pomůže, je pohled z výše. V případě cestování a hledání adresy je to v dnešní době „pohled“ z družice na místo, kde právě jsem, a pak pomocí signálu mohu být navigován na hledanou adresu.

V mém každodenním životě, kdy se mi zdá něco složitějšího, mi pomáhá to, že se na svůj život snažím podívat pohledem Nebeského Otce. Představím si, jak mě vidí jako svého syna, který má tady na zemi prožít to, co ho připraví na celou věčnost. Potom najednou vnímám těžkosti ve svém životě jinak. Vidím jejich smysl a díky „Jeho pohledu“ vidím také způsob, jak to, co mi připadá nelehké, mám překonat.

Jeden ze zdrojů, který nám pomáhá poznat pohled Nebeského Otce na život každého z nás, je naše patriarchální požehnání. Je to pomoc Boží, kterou má nebo může mít každý člen Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Patriarchální požehnání je zjevení dané nám pro náš život a má se stát součástí našich osobních písem, našeho osobního vedení od Nebeského Otce. Je to zjevení, které nám má pomoci získat moudrost v tom, jak prožít každý den našeho života tak, abychom se jednou mohli vrátit k Nebeskému Otci s pocitem, že náš čas tady v tomto životě byl využit správně.

Patriarchální požehnání není ale nic zázračného, co by náš život předurčilo. Je to pohled, kterým nás náš Nebeský Otec vidí, ale jakým způsobem naplníme to, co je v něm uvedeno, záleží vždycky jenom na nás. Na našem rozhodování, ve kterém je vždy zapojena naše svobodná vůle, na naší víře, na naší důvěře v Boha a na tom,

POSELSTVÍ PŘEDSEDNICTVA KŮLU

Pohled z výše

President Martin Pilka

President kůlu Praha

President

Martin Pilka

Doufám, že i v době dnešních technologií a GPS si zvláště mladší generace dokáže představit situaci, ve které jsem se nacházel já před přibližně dvaceti lety. Působil jsem krátce v novém zaměstnání a jel jsem na prohlídku jedné nemovitosti do menšího města, ve kterém jsem nikdy nebyl. Měl jsem k dispozici automapu a podle ní jsem do městečka přijel. Hledal jsem danou adresu podle popisu, který jsem měl, ale popis z nějakého důvodu neodpovídal místu, na kterém jsem se nacházel. Ptal jsem se lidí, ale dostával jsem odlišné odpovědi a návody na cestu. V autě se mnou byli ještě další dva kolegové, ale každý z nich mi radil také něco jiného. Bloudil jsem městečkem a nemohl jsem stále najít tu správnou adresu. A tak, nevěda

kam jet, jsem zastavil. V ten okamžik mi zazvonil telefon a volal mi majitel firmy, který mě nedávno přijal do zaměstnání. Tak, jak Angličané obvykle zahajují konverzaci, se mě zeptal: „Jak se máš?“ A já jsem mu upřímně odpověděl přesně tak, jak jsem se zrovna cítil: „Jsem ztracený a zmatený,“ protože jsem v tu chvíli nevěděl, kam mám jet, a žádná z těch protichůdných instrukcí mi nedávala smysl. On se tomu smál a používal to ještě nějakou dobu jako vtip, že mě zaměstnal proto, abych ve firmě vedl druhé, a já jsem přitom byl „ztracený a zmatený“.

Uvědomil jsem si, že tak ztracený a zmatený, jako jsem se cítil v danou chvíli, kdy jsem nemohl najít hledanou adresu, se mohu cítit kdykoli ve svém životě, pokud se snažím dostat

jakým způsobem se jím budeme řídit v okamžicích, kdy se musíme ve svém životě rozhodovat o důležitých věcech.

Patriarchální požehnání je zjevení, které pro nás obdržel náš patriarcha. Nakolik se ale stane naším osobním zjevením, to už není na patriarchovi, ale na nás. Zjevení skrze patriarchální požehnání funguje na základě toho, kolik pozornosti mu věnujeme.

Stalo se vám, že jste četli nedávno nějakou část písem, která na vás velmi zapůsobila a oslovila vás? A přitom tutéž pasáž jste četli před měsícem nebo před rokem, a moc vám to neřeklo? Mně se to stává často, a zjistil jsem, že to není tím, co v písmech čtu, ale tím, co při tom v životě prožívám. Duch Svatý mě pak inspiruje k tomu, co potřebuji v daný okamžik svého života skrze písmo poznat.

Stejně tak je tomu i s patriarchálním požehnáním. Studujeme ho často! Ne, abychom se ho naučili nazpaměť, ale proto, aby nám Duch Svatý mohl sdělit to, co je pro nás v tento konkrétní čas důležité. Stejně jako písmo můžeme číst celý život znovu a znovu a budeme z nich učeni Duchem Svatým, stejně tak je tomu i s naším patriarchálním požehnáním. Čtème si ho často, abychom rozuměli tomu, jak nás vidí náš Nebeský Otec, jakou v nás má důvěru a jaká nabádání nám sděluje. Kdykoli s pokorným srdcem čtème své patriarchální požehnání, budeme učeni tak, jak to Pán zjevil Nefimu:

„Dám dětem lidským řádku za řádkou, předpis za předpisem, tu trochu a tam trochu; a požehnání jsou ti, již poslouchají předpisy moje a propůjčují sluch radě mé, neboť ti se naučí moudrosti; neboť tomu, kdo přijímá, dám více.“ (2. Nefi 28:30.)

Jsem velmi vděčný za to, že máme v našem kůlu našeho patriarchu, bratra Radovana Čaňka. Obdržel jsem své svědectví, že na něm spočinulo duchovní oprávnění patriarchy, díky

kterému mu Bůh zjevuje osobní poselství pro každého z nás. Skrze našeho patriarchu nám je odhalen ten Jeho pohled věčnosti na nás v našem každodenním životě.

Drahé sestry a drazí bratři, pokud máme své patriarchální požehnání, obračejme se k němu často. Je nepodstatné, zda jsme ho obdrželi před pár měsíci, nebo před mnoha lety. To, co nám v něm náš Otec na nebesích chce sdělit v kterýkoli okamžik našeho života, poznáme skrze Ducha Svatého, kdykoli ho s modlitbou, vírou a upřímným srdcem budeme studovat.

Pokud z jakéhokoli důvodu své patriarchální požehnání ještě nemáte, neváhejte a poradte se se svým

presidentem odbočky nebo biskupem o tom, co je potřeba vykonat pro to, abyste ho měli.

Jsem vděčný za své patriarchální požehnání. Je mým stálým průvodcem, který mi připomíná, že to, na čem v životě skutečně záleží, je to, co se týká mého věčného života. Mnohokrát mi v životě pomohlo při důležitých rozhodováních.

Kéž pocítíme jeho důležitost zvláště v těchto dnech, kdy podmínky světa se mění a jsou nestálé. Kéž je pro nás naše patriarchální požehnání zdrojem klidu a útěchy, ze kterého pocítíme nejen inspiraci a vedení pro svůj život, ale také Boží lásku, se kterou nám tato nabádání dává. ■

Co dělá naše „naděje Izraele“?

„*Moji drazí výjimeční mladí přátelé, byli jste posláni na zemi přesně v tuto dobu, v té nejzásadnější době v historii světa, abyste pomohli shromážďovat Izrael. Neexistuje nic, co se právě nyní děje na této zemi, co by bylo důležitější. Neexistuje nic, co by mělo větší dosah. Naprosto nic.*“ (President Russell M. Nelson a sestra Wendy W. Nelsonová, „*Naděje Izraele*“, celosvětově zasvěcující shromáždění, červen 2018.)

Několik mladých žen a nositelů Aronova kněžství se podělilo o své zkušenosti s výzvou proroka, jak být příkladem v misionářské práci:

Marie Anna Fejtová (15 let, Třebíč): Sdílení evangelia s druhými mi připadá jako jedna z nejtěžších výzev, kterou jsme od proroka dostali, protože já osobně nejsem člověk, který by obecně rád mluvil s lidmi. Už se mi párkrát povedlo pozvat kamarádku nebo pár přátel na Den otevřených dveří nebo na Inspirační večer, který bývá u nás v Třebíči. Většinou se k tomu ale prostě nepřemluví. Samozřejmě když se mě někdo na něco zeptá, nebo se s kamarády dostaneme na to téma, tak jsem ráda a nějak jim to vysvětlím, ale raději se snažím hledat jiné způsoby, jak shromážďovat Izrael. Ráda tátovi

pomáhám s genealogií. Ještě to nedokážu dělat sama, ale učím se. Moc ráda potom jezdím do chrámu s mládeží. Poslední dobou je však mojí hlavní aktivitou tvorba místní přílohy Liahony. Jsem ráda, že jsem tohle povolání dostala a přijala, a můžu tak být součástí celé skupiny lidí, kteří mají na starosti sociální síť a stránky Církve a vlastně takto organizují shromáždování Izraele po celé ČR. Plánuji si v programu osobního rozvoje, který má nově mládež, stanovit ohledně sdílení evangelia cíl, abych se to více naučila, protože vím, že mi to v budoucnu může přinést spoustu požehnání a radosti.

Joshua Saunders (15 let, Brno): Víím, že všichni se mohou účastnit shromáždování Izraele, a že to funguje. Shromáždování Izraele je misionářská

Mládež na táboře FSY v létě 2019.

práce. I když je to někdy těžké, tak to funguje. A kvůli tomu bych se s vámi chtěl podělit o jednu zkušenost, kterou mám se shromažďováním Izraele.

Když jsme u nás v Brně v Církvi pořádali každoroční halloweenskou party, rozhodl jsem se, že pozvu co nejvíce lidí. A tak jsem šel na Messenger a pozval jsem všechny lidi, které znám. Nebylo to lehké, protože jsem pozval většinu třídy a další den byla škola, ale udělal jsem to. Překvapilo mě, že většinu, která odpověděla, to zajímalo. A nakonec nepřišla jen jedna osoba, jak jsem očekával, ale čtyři. Byl jsem nervózní, co si budou myslet. Ale potom, co jsem se jich zeptal, mi všichni odpověděli, že si to velmi užili a příští rok by taky chtěli přijít.

Z toho příběhu se dá vyvodit, že stačí jen jedna zpráva, jedna otázka a vaši přátelé vás mohou překvapit a přijít. Je důležité, abychom se pořád snažili, protože nezáleží, kolikrát se nám to nepovede, záleží na tom, abychom potom vždycky vstali a zkusili to znovu. My všichni jsme misionáři a je na nás, abychom shromáždili Izrael.

Kryštof Lenděl (16 let, Jičín): Snažím se dělit se s přáteli o evangelium, když je na to vhodná příležitost. Účastním se církevních akcí pro mládež, protože se tam můžeme vzájemně podporovat a cítit Ducha

Svatého. Můžu si brát dobrý příklad ze svých rodičů a učit se od nich. Navštěvuji semináře a snažím se studovat Knihu Mormonovu, abych posiloval své svědectví. Snažím se zdokonalovat a vím, že když věnujeme čas a úsilí Pánu a věcem, které od nás vyžaduje, tak nám požehná a bude při nás.

Barbora Šlézarová (17 let, Olomouc): Myslím si, že nejlepším způsobem, jak se s druhými dělit o evangelium, je být pro druhé světlem. Když se snažím žít podle příkladu Ježíše Krista, ostatní si toho všimají. I když pro mě není vždy jednoduché evangelium sdílet, naučila jsem se, že bych měla pamatovat na svoji hodnotu, kterou mám jako dcera Boží, a nebat se být pro druhé světlem. Moc se mi líbí myšlenka, kterou sdílela sestra Nelsonová na zasvěcujícím shromáždění pro mládež: „Na okamžik si ale představte, jaký vliv by to právě teď na váš život mělo, kdyby vám bylo dovoleno podívat se na 10 minut svého předsmrtelného života. Věřím, že kdybyste se mohli vidět, jak žijete s Nebeskými rodiči a s Ježíšem Kristem, ... jak odvážně reagujete na útoky na pravdu a statečně stojíte za Ježíšem Kristem, věřím, že každý z vás by měl více síly,

více oddanosti a věčný náhled, abyste mohli překonávat jakékoli a všechny své matoucí myšlenky, pochyby, těžkosti a problémy.“ Nebeský Otec nás má rád, a pokud Mu to dovolíme, dovede nás bezpečnou cestou zpátky k Němu domů. Mám svědectví o tom, že Bůh žije, slyší moje modlitby, bdí nade mnou a pomáhá mi.

Julie Houzarová (15 let, Třebíč): Mluvit s lidmi o víře je pro mě občas dost těžké. Mé kamarádky ví, že jsem dost věřící, ale každá to bere úplně jinak. Jednu z nich toto téma zajímá a nevádí mi pozvat ji na církevní aktivity, druhá věřící není, ale neodsuzuje mě. Třetí věřící není vůbec, a když se dozvěděla, že já ano, začala zpochybňovat naši Církev. S takovými lidmi se o Církvi bavit nechci, je mi to nepříjemné.

Nedávno jsem dokončila příručku Osobní pokrok, která mi pomohla uvědomit si, jak je důležité shromažďování Izraele, i když to mezi tolika lidmi, kteří nejsou vedeni ve víře, může být těžké. Je mnohem jednodušší, když konverzaci na toto téma začne někdo jiný – například se mě zeptá na emblém Mladých žen, co mám na řetízku, nebo něco podobného. Také se snažím občas s přáteli mimo Církve sdílet církevní příspěvky, jako jsou citáty proroků, které mě zaujmou.

Mít mezi sebou tolik nevěřících je náročné, ale moje rodina a přátelé z Církve mi pomáhají udržovat si moje i církevní hodnoty, což mé okolí vidí. Za rodinu i přátele jsem moc vděčná. Jsou pro mě požeňáním a velikou inspirací, pomáhají mi překonat strach ze sdílení evangelia.

Eliška Valníčková (14 let, Bratislava): Zhromažďovanie Izraela je jednou z mojich najobľúbenejších častí z celého evanjelia. Každý týždeň učím s misionárkami aspoň jednu lekciu alebo im pomáhám s učením slovenčiny/angličtiny. Je to niečo, čo mi dáva radosť, lebo viem, že nejakým spôsobom slúžim Bohu. Snažím sa aj pozývať ľudí na aktivity, ale vždy keď zistia, že je to cirkevná aktivita, tak hneď odmietnu. Som veľmi vďačná za evanjelium, lebo je to pre mňa tá najdôležitejšia vec, a chcela by som, aby o evanjeliu vedeli aj ostatní, ale niektorí ľudia na to asi ešte nie sú pripravení.

Jan Jakub Juráň (15 let, Brno): Dělit se o evangelium s druhými, např. s přáteli, je někdy opravdu výzva, protože někdy i náš velmi dobrý kamarád nemusí mít rád nebo nemusí souhlasit s věcmi, kterým my věříme, a můžeme se kvůli tomu s našimi přáteli pohádat, případně můžeme být i obětí posměchu. Občas se prostě do takové situace člověk dostane. Přesto vydávám svědectví o tom, že je dobré, aby naši přátelé věděli, čemu a v co věříme. Jestli se nám potom budou smát nebo se s námi nebudou chtít bavit, tak to nejsou praví přátelé a nestojí nám za to, abychom se s takovými lidmi kamarádili. Měli bychom se bavit spíše s lidmi, kteří se budou zajímat o to, v co věříme, a budou nás v tom případně i podporovat.

Dušan Kutil (17 let, Třebíč): Pro mě shromažďování Izraele znamená se stále snažit. Snažit se být hrdý a vděčný za to, že jsem člen Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Snažím se to neskrývat, i když je to často těžké. V hodině angličtiny si například velmi často anglicky ve skupinkách povídáme, co jsme dělali o víkendu. Snažím se také poznávat své předky, mít je rád a plánuji, že bych jim také sloužil v chrámu. Obvykle totiž v chrámu své vlastní předky nemám. Snažím se získávat zjevení pro svůj život, studovat písma

a být laskavější k členům své rodiny. Starší Quentin L. Cook z Kvora Dvanácti apoštolů, na návštěvě v Praze, řekl něco podobného tomuto: „Pokud budete mít chrámové obřady jako svůj cíl a vizi, zvládnete se připravit a budete způsobilí.“ Toto změnilo můj život. Vydávám svědectví, že je to pravda a že je těž v našich silách pomáhat druhým. ■

SBORY A ODBOČKY NAŠEHO KŮLU

Třebíč

Tomáš Fejta

President odbočky Třebíč

Letos v červnu oslavila odbočka Třebíč 25. výročí svého založení. Měl jsem to požeňání účastnit se počátečních událostí v období jejího vzniku, byť tenkrát spíše jen jako pozorovatel. Jsou pro mne důkazem pravdivosti Almova výroku, že „malými a prostými věcmi se uskutečňují věci veliké“ (Alma 37:6). Rád bych se s vámi podělil o to, jak odbočka Třebíč formovala můj život a utvářela moje svědectví.

Vzpomínám si na to, když mě a mého bratra v 80. letech táta občas brávil do Brna na podivnou nedělní událost. Zpívalo se tam z drobných modrých zpěvníčků bez not, lidé mluvili o Bohu a roznášeli chléb a vodu, kterou předtím někdo požeňal. Moc se nám tehdy s bráchou nechtělo, a po pravdě nás to nudilo. Ale táta slíbil, že nás pak výměnou za to vezme do videoherny na arkádové automaty, které jsme měli moc rádi. A tak jsme s ním občas jezdili. To byly moje první zkušenosti s Církví z návštěv legendárních shromáždění u Vojkůvkových doma. Nezapomenutelné pro mne byly také letní tábory v Radňovicích vedené Otakarem Vojkůvkou jako

tábory jógy, ačkoli podstatnou součástí přednesů byly zásady evangelia Církve. Z tohoto vlivu vzešlo mnoho prvních členů, kteří se stali vedoucími v rané Církvi v Československu. Pán dal, aby ani Třebíč nezůstala opodál, a můj otec se tím připravoval na budoucí roli v Pánově díle. I když jsem to tenkrát takto nevnímal, tato a další setkání měla v příštích několika letech udávat kurz i mému životu. Mezitím táta doma studoval zvláštní červené knižičky (tehdejší vydání překladu Knihy Mormonovy a dalších písem), později byl, do tehdy ještě ilegální Církve, pokřtěn a v srpnu 1989 navštívil chrám ve Freibergu.

Členové po nedělním shromáždění odbočky Třebíč v září 1995 před budovou na Karlově náměstí.

Po konferenci odbočky Třebíč v září 2019 se členy vedení kůlu Praha.

Po revoluci jsem začal s otcem jezdit na církevní shromáždění častěji – do Brna i do Jihlavy. Vzpomínám si také na svůj první proslov, který jsem měl právě na shromáždění v Jihlavě – bylo mi asi třináct let. V Třebíči a jejím okolí jsme díky Bohu nebyli jediní, kdo v té době byl v Církvi. Na popud Gáda Vojkůvky z brněnského okrsku proto mohla od září 1994 začít pravidelná setkávání členů a přátel Církve v bytě sestry Fikejsové v Třebíči na Václavském náměstí. V té době už také byli členy bratři Jiří a Jan Pohořelíci s manželkami a jejich sestra Jitka. Z nedalekého Velkého Meziříčí se prvních shromáždění účastnil Dušan Kutil a ze vzdálenější Rozkoše u Moravských Budějovic nás podporovala Markéta Procházková s dcerou Kristýnou. Tehdy u nás také začali působit misionáři a misionářky, dojíždějící z Jihlavy.

18. června 1995 byla pod vedením tehdejšího misijního presidenta Brysona oficiálně založena odbočka Třebíč. Jako president byl povolán můj otec Libor Fejta, s rádci Janem Pohořelickým a Dušanem Kutilem. Od září se pak shromáždění konala v budově Národního domu na Karlově náměstí.

V září toho roku jsem byl pokřtěn a v říjnu 2000 jsem odjel sloužit na misií do Utažské misie Provo.

V průběhu let odbočkou prošlo mnoho bratrů a sester, kteří přijali své obřady. I když se pak někteří z nich

odstěhovali, vzpomínám na ně s vděčností za jejich posilu a svědectví, které předali dál. Ve vedení odbočky se v průběhu let vystřídali Jan Pohořelický (od roku 2006), poté Dušan Kutil (od roku 2012) a od roku 2018 jsem službou presidenta odbočky pověřen já. Tato práce by ale nebyla možná bez inspirovaných sester a bratrů, kteří věrně v průběhu let sloužili a mnozí z nich se i mezi sebou prostřídali snad ve všech možných vedoucích povoláních.

Ačkoli odbočka Třebíč zůstává relativně malou jednotkou Svatých, přesto

jsem se v ní setkal s mnoha velkými osobnostmi, které duchovně ovlivnily mnohé i mě. Jsem vděčný za odkaz a práci všech, kteří v Třebíči pracovali v minulosti a pracují i nyní a neúnavně šíří světlo Pánova evangelia dál.

Svědčím o pravdivosti Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Ježíš Kristus je její hlavou a je také v jejím středu. Pán skrze ni ovlivňuje, a pokud Mu to dovolíme, tak i mění životy k dobrému. Skrze malé a na první pohled nepodstatné věci v průběhu let spatříme velké změny. ■

Požehnání Církve po 30 letech oficiálního působení v naší zemi

Jan Pohořelický
Člen vysoké rady

Svůj článek bych mohl začít jako některý z pisatelů Knihy Mormony: „A stalo se, že jsem byl pokřtěn v prvním roce svobodného Československa, kdy se služebníci Páně – misionáři – vrátili do této země, aby opět kázali Slovo Boží.“ Ano, už je to 30 let, kdy bylo působení Církve v Československu opět povoleno, a já se stávám nadšeným pamětníkem těchto událostí. Byl jsem pokřtěn v listopadu 1990 v rodinném domku bratra

Kořána v Brně-Řečkovících a ten den jsem také obdržel dar Duchu Svatého v domě rodiny Vojkůvkových.

Církev v Československu byla úplně nová. Během socialistického Československa bylo křtěno jen pár lidí – samozřejmě v ilegality, většinou v noci a v ústraní. Vzpomínám si na jedno setkání u Vojkůvkových, kdy na návštěvu přijel Jiří Šnederfler, tehdejší president okrsku Československo. Malému shromáždění reportoval, jak spolu

s vedoucími Církve jednají s vládními představiteli ohledně oficiálního uznání Církve v této zemi. Bylo to těsně před revolucí a členové a přátelé Církve byli žádáni o pusty a modlitby pro získání potřebného povolení k činnosti Církve. Události, které následovaly po 17. listopadu, překvapily a dojaly nás všechny.

V úterý 6. února 1990 starší Russell M. Nelson, v té době člen Kvora Dvanácti apoštolů, znovuzasvětil u památníku na Kněží hoře Československo pro hlásání evangelia. O dva týdny později, dne 21. února, byla Církev oficiálně uznána československou vládou. Byl to výsledek neúnávného úsilí věrných členů Církve pod vedením presidenta Jiřího Šnederflera a také staršího Russella M. Nelsona, který měl „otevření“ východního bloku

jako svoji zodpovědnost prakticky hned od svého povolání apoštolem.

Celkově to bylo úžasné období svobody. Misionáři, kterých v Československu v devadesátých letech bylo i přes 150, měli doslova žej. Lidé žíznilo po svobodě, duchovnu a světle poznání po dlouhá desetiletí nesvobody a najednou to vše bylo k dispozici. Samozřejmě se naplňovalo i podobenství o rozsévání. Spousta lidí přijala poselství o znovuzřízení evangelia s radostí, ale toto nadšení naneštěstí nevydrželo a mnoho nově obrácených se od Církve brzy vzdálilo.

Na druhou stranu jsem mohl vidět mnoho členů, jak se tlačili a „tlačí kupředu se stálostí v Kristu“.¹

Když se ohlížím na těch třicet let až do současnosti, naplňuje mě radost.

První generace členů, mezi něž patřím, vchovala druhou generaci a teď přichází ta třetí a čtvrtá. Každá z těch generací je silnější a pevnější ve víře. Celou druhou generaci jsem viděl vyrůstat a vidím v ní velikou budoucnost Církve v Česku. Mnozí z nich sloužili na misii a získali nejen zkušenosti, ale především lásku k Ježíši Kristu, k Jeho evangeliu. Nyní mnoho mladých slouží v různých povoláních a upřímně obdivuji jejich víru a oddanost.

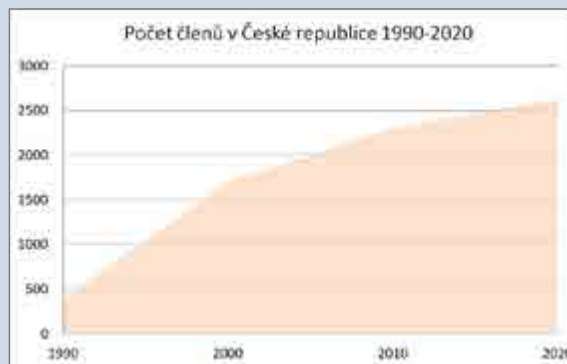
Od doby „znovuzřízení“ Církve v Československu se můžeme radovat z mnoha požehnání, která byla na tuto zemi vylita. Můžeme se radovat z moci kněžství, která v jednotlivcích a v rodinách stále sílí. Prvním československým misionářem byl povolán Martin Pilka. Nikdy nezapomenu

Fakta a zajímavosti:

- Církev v České republice vlastní dvě budovy (v Praze a Brně) a dva pozemky (v Praze a Uherském Hradišti). Budova v Brně je zatím jediná budova, kterou Církev v České republice postavila. V roce 2001 ji zasvětil starší Ronald A. Rasband, který tehdy sloužil v předsednictvu území Evropa.
- V horní části pražské církevní budovy je byt pro presidenta misie. Od začátku využívání budovy se tam vystřídalo deset misijních presidentů s rodinami. V misijním domě také přenocovalo několik generálních autorit, jako například starší Jeffrey R. Holland nebo president Gordon B. Hinckley.

- V České republice je 2,6 tisíce členů, 14 jednotek (7 sborů, 5 odboček a 2 skupiny), 1 kůl a 1 misie.
- Počet Čechů sloužících na misii ve světě: více než 130 členů v 30 zemích. Na misii již sloužilo i několik dětí misionářů z první generace, a jsou tak v rodině druhou generací misionářů.
- Počet českých manželských párů, které sloužily na misii: 2.
- Téměř 300 žijících členů kůlu je připraveno k manželskému

partnerovi v chrámu, z toho polovina byla zpečetěna bezprostředně po civilním sňatku. 98 % těchto zpečetění proběhlo po roce 1990. Téměř 200 dětí už vyrostlo anebo vyrůstá ve smlouvě.

na jeho svědectví před odletem do USA. Není divu, že ho Pán i tímto způsobem připravil na jeho budoucí povolání jako prvního presidenta našeho kůlu. Rád také vzpomínám na ženy v Církvi, které měly a mají velký vliv v budování Božího království na zemi. Sestry Brodilovy, sestra Krejčí, Vojkůvková, Lukešová a mnoho dalších budou navždy zapsány do počátků Církve v Československu. Když se president Russell M. Nelson před téměř dvěma lety zmínil o shromáždování Izraele, řekl toto: „Je to záležitost, která zoufale potřebuje ženy, protože ženy utvářejí budoucnost.“²

Čeští členové se také v průběhu let radovali a dodnes radují z povolání bratra Šneiderflera jako prvního českého presidenta chrámu Freiberg, bratru Podlipného a Šlézara jako chrámových pečeticích a bratra Čaňka jako našeho prvního patriarchy.

Zatím největší událostí od devadesátých let minulého století bylo založení kůlu 15. května 2016. President Dieter F. Uchtdorf z Prvního předsednictva Církve, starší Timothy J. Dyches z předsednictva území Evropa a president misie James W. McConkie III. spolu se stovkami členů byli součástí této nádherné

a požehnané události, která zůstane hluboce vyrytá v srdcích nás – pionýrů Církve v české zemi.

Uvědomuji si, jak moc jsme díky znovuzřízenému evangeliu Ježíše Krista v této zemi požehnáni. Jsme lidem Páně. Další generace mohou vyrůstat v kůlu a kůlech, které zcela jistě budou v této zemi zakládány. Od všech apoštolů Páně, kteří navštívili naši krásnou zemi, máme mnohá zaslíbení, která se postupně naplňují.

Ve vztahu k Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů v České republice můžeme na nás, jako členy Církve, vztáhnout tato slova presidenta Russella M. Nelsona: „Pokud si myslíte, že Církev [v Česku] byla zcela znovuzřízena, vidíte jen začátek. Přejde toho ještě mnohem více.“³ ■

Pozn. redakce: Autor článku sloužil v letech 2016–2019 se svou manželkou Pavlínou jako president České/Slovenské misie. Byli to první čeští členové povolání předsedat misii.

POZNÁMKY:

1. 2. Nefi 31:20.
2. „Zapojení sester do shromáždování Izraele“, generální konference, Russell M. Nelson, říjen 2018.
3. Viz www.calledtoshare.com/2018/10/31/think-the-church-has-been-fully-restored-president-nelsons-response-wait-until-next-year/.

OD NAŠICH MISIONÁŘŮ

Starší Matěj Pražák Alpská misie – německy mluvící

Před třemi týdny jsme si se starším Bastem udělali výlet do Štýrského Hradce. Do Vídně jsme se vrátili krátce před šestou a metrem jeli do budovy institutu, kde jsme měli mít jednu lekci. Když jsme vystupovali, můj společník zjistil, že ztratil jmenovku. Letmým pohledem ještě zkontroloval místo, kde jsme seděli, ale nikde nebyla. Tak jsme přešli na druhou stranu stanice, abychom dojeli k Volkstheater, kde jsme předtím přestupovali, a on mi vysvětlil, že pro něj hodně znamenala (nosil ji v podstatě celou misii a měl ji i od někoho podepsanou). Když jsme tam dojeli, nebyla k nalezení, a to už jsme se museli vrátit do budovy institutu, kde nám za chvilku začínala lekcce. Jakmile jsme vešli dovnitř, starší Grimmert, který se se svojí ženou o institut stará, držel ztracenou jmenovku v ruce, a my jsme nevěřili svým očím. Následně nám vysvětlil, že tam před 10 minutami přišel neznámý muž, který jen předal tu jmenovku, ani se nepředstavil a zase odešel.

Nemám moc rád, když někteří misionáři všechno považují za zázraky, ale rozhodně misie je místo, kde můžeme vidět, jak Bůh pracuje v našich životech a zehná nám, jak v našem misionářském úsilí, tak v osobních potřebách. Jsem moc vděčný za příležitost sloužit Mu a za požehnání, která díky této službě přicházejí. ■

Redakce Místní přílohy

Viděli byste v Místní příloze *Liahony* rádi nějakou konkrétní rubriku nebo článek? Chtěli byste sami přispět nějakým příběhem, zprávou či užitečnou informací? Napište nám o tom!

E-mail do redakce:

redakceCZ@ChurchofJesusChrist.org

Šéfredaktorka: Marie Anna Fejtová

Místní příloha vychází v české *Liahoně* v lednu, dubnu, červenci a říjnu. ■